

ANYÁM INTÉSE

El ne add az ősi házat,
El ne add az ősi telket,
Hol a csűrön késő őszig
Gólyamadár kelepelget.

Ha elfáradsz a világban:
Gyere haza megpihenni,
Az öreg fák árnyékában
Szép időkre emlékezni.

Rád nevet, mint hajdanában,
A cseresznye, piros alma;
Gyermek leszel, újra fiam,
S belefogsz egy régi dalba.

Szántófölded kenyeret ad,
Az a föld jó kalásztermő!
Friss vizet a csörgő patak,
Tüzelőnek fát az erdő.

Gyümölcsfáid oltogatod,
Tisztogatod, nyesegeted,
Ablak alatt a kis kertben
Az utakat rendezgeted.

El-elsétálsz a mosolygó
Virágok közt andalogva...
Ugye fiam, hozol majd ki
Egy-egy szálat a síromra?

El ne add az ősi házat,
El ne add az ősi telket,
Hol a csűrön késő őszig
Gólyamadár kelepelget.